

учителитѣ ще ви кажатѣ, че всички тѣ заедно се наричатѣ народни умотворения. Защото народниятѣ умѣ ги е измислилѣ, защото той ги е творилѣ отѣ стоици и стотици години насамѣ.

Пѣтлитѣ пропѣха навѣнѣ. Огнището почна да загасва. Баба се повдигна тежко, постѣкна главнитѣ и ги зарови съ пепель: да не горятѣ бързо, та да дотрае огнѣнтѣ до сутринѣта. Въ това време мама намѣсти постилкитѣ.

— Божичко, кое време стана! — каза тя.

Тати прибра изрѣзанитѣ парчета отѣ кожата, улови цървулки-тѣ за вървитѣ и ги окачи отѣвѣнѣ до вратата — да поизпрѣхнатѣ до заранѣта.

— Тѣй е то, — отѣвърна той на мама. Когато цѣлѣ народѣ приказва, може и да осѣмне човѣкѣ.

Отѣ тая вечерѣ насетне азѣ разбрахѣ, колко голѣмо богатство за единѣ народѣ сѣ неговитѣ пѣсни, приказки, гатанки, пословици, баяния и пр. Колко хубави и умни сѣ тѣ, и какѣ трѣбва да ги ценимѣ. И, струвами се, никога нѣма да забравя вечеритѣ край огнището. Нѣма да ги забравятѣ и други като мене, които презѣ дългитѣ зимни нощи сѣ слушали отѣ мама и отѣ татко, отѣ баба и отѣ дѣдо мѣдростѣта на бѣлгарскитѣ народѣ.

Стилиянѣ Чилингировѣ.

ВАЛИ, ВАЛИ...

Вали, вали,
дѣждко,
повали си
длѣжко —
да поникне
жито,
тежко,
класовито;
вѣтѣрѣ да
го вѣе,
то да се
люлѣе
като море
ширно
буйно и
немирно!
Всѣка твоя
капка
нека стане
хапка —
хлѣбѣ да иматѣ
всички
и деца,
и птички!

В. Павурджиевѣ

РУДНИЧАРИ

Ние сме другари,
малки рудничари —
въ рудника дѣлбаемѣ,
вжглища копаемѣ,
ровимѣ подѣ земята
сѣ кирка и лопата.
Слѣнце ли изгрѣва,
вечерѣ ли настава,
ние все копаемѣ,
кѣртимѣ и дѣлбаемѣ —
долу подѣ земята
вадимѣ черно злато.
Сетне морни, боси
вжглищата носимѣ —
да се топятѣ всички
смрѣзнати душички,
бързо и безѣ грижа
всѣде да се движатѣ
низѣ поля, долини
чернитѣ машини.

Атанасѣ Душковѣ